І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
Тел. в Ню Йорку:
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIV. Ч. 117. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 27-го ЧЕРВНЯ 1967 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JUNE 27, 1967 No. 117. VOL. LXXIV.

ОСТАННІ ВІСТІ

Понеділок, 26 червня, 1967

В АМЕРИЦІ

У ВІНА ДЕЛЬ МАР В ЧІЛЕ, міністри фінансів 20-ох американських держав схвалили плян, який має бути першим кроком до економічної інтерґрації та до спільного торговельного ринку латинських американських держав. Прийняття цього пляну є закінченням двотижневих нарад Міжамериканської Економічної і Соціяльної Ради. На цій Раді схвалили, щоб окремі країни починали вже тепер співпрацю, не чекаючи на те, поки прийде до створення спільного торговельного ринку. 5 держав: Колюмбія, Чіле, Еквадор, Перу і Венесуеля вирішили зорганізувати окрему комісію, що має випрацювати умови близької співпраці. Організація спільного ринку мала б початися 1970-го року, а в 1985 році мав бути здійснений плян повного об'єднання держав Латинської Америки.

ЗАЧИНАЄТЬСЯ БОРОТЬБА ЗА ДЕЛЕҐАТІВ на Крайову Республіканську Конвенцію в 1968 році, де мають найменувати кандидата на президента від Республіканської Партії. Нюйоркський губернатор Рокефеллер підтримує мишиґенського губернатора Джорджа Ромні. Рокефеллер очолює делеґацію нюркського стейту, яка має 92-ох делеґатів, що всі мали б голосувати за Ромні. Але деякі делеґати заявляють, що вони не будуть підтримувати Ромні, тільки віддадуть свої голоси на колишнього віце-президента Ричарда М. Ніксона. Ніксон не заявляв, що буде старатися про номінацію на кандидата на президента в 1968 р., але його прихильники гадають, що він був би найкращий республіканський кандидат, бо має потрібний досвід і знає закордонну політику.

ПАЛАТНА БАНКОВА І ВАЛЮТОВА КОМІСІЯ більшістю 22-ох до 6-ох голосів схвалила законопроєкт, згідно з яким впродовж двох років мають видати на нищення щурів 40 мільйонів дол. Урядові спеціялісти твердять, що число щурів в американських містах виносять коло 90 мільйонів. Обраховують, що знищення одного щура коштуватиме 6 дол. З цього тільки один доляр мав би йти на знищення щура, а 5 дол. призначені на поправу санітарних умов у міських нетрах та на те, щоб не допустити до того, щоб ці тварини могли множитися. Президент Л. Б. Джансон назвав „ганьбою" те, що в ЗДА таке велике число щурів.

В ДВОХ ЛЕТУНСЬКИХ КАТАСТРОФАХ ЗГИНУЛИ 56 ОСІБ І 13 ОСІБ ПОРАНЕНИХ. В Блоссбурґу, Па., розлетівся в повітрі літак летунської лінії Могавк, спричиняючи смерть 34-ох осіб. Цей літак розлетівся в повітрі після того, як відлетів із летовища в Емайрі, Н. Й. Покищо не знати чи правдивим є твердження директора летунської лінії, що катастрофа була наслідком саботажу, це значить, що літак розлетівся внаслідок часової бомби. В Кемпі Ле Жен, Північна Каролайна, під час приземлювання малий гелікоптер фльоти наїхав на великий гелікоптер із моряками, спричиняючи смерть 22-ох моряків, поранивши 13-ох. П'ять із поранених є в критичному стані.

ДЖЕЙМС Г. МЕРЕДІТ ДОКІНЧУЄ ПОХІД „ПРОТИ СТРАХУ", який він був почав минуло року і мусів припинити тому, що його були пострелили білі противники скасування расової сеґреґації. Негр Мерідет вже два дні, 24 і 25-го червня маршував через стейт Міссіссіпі, вітаючи чисельних представників негритянського населення, що виходили на шлях, щоб побачити того оборонця рівних прав негритянського населення, який перший вписався був до стетового університету, де до того часу навчалися тільки білі студенти. Мередіт має відбути дорогу 200 миль. Він заохочує негрів, щоб реєструвалися як виборці.

У СВІТІ

ПАПА ПАВЛО VI ЗБЕРІГ ЦЕЛІБАТ римо-католицького духовенства, проголосивши в минулу п'ятницю 23 червня енцикліку „Сацердоталіс Целібатус" (Про священичий целібат). Ця енцикліка, шоста з черги, що її проголосив Папа Павло VI, охоплює 12.000 слів та опрокидує всі критичні арґументи на адресу целібату. Папа признає, що духовники, висвячені у целібаті, мусять звести важку боротьбу з фізичними нахилами та бажанням мати товаришку життя, але стверджує, що людина створена не задля потурання бажанням свого тіла та що мусить відзначатись силою духа. Целібат в Католицькій Церкві уведений в 1139 році і Папа є проти ламання тієї 800-літньої традиції.

ДИПЛОМАТИЧНИЙ ПРЕДСТАВНИК АПОСТОЛЬСЬКОГО ПРЕСТОЛУ В ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЯХ, МНСР АЛЬБЕРТО ДЖОВАНЕТТІ, ЗГОЛОСИВ проєкт, поширений між усіх представників в ОН, щоб цілий Єрусалим, отож колишню ізраїльську і йорданську частини, піддати під міжнародну адміністрацію Об'єднаних Націй, яка зінтернаціоналізувала б і зневтралізувала б те місто, де знаходяться святі пам'ятки трьох віровизнань — католицького, мойсеєвого і мусульманського. Всі визнавці тих трьох вір мали б вільний доступ до Єрусалиму. Ізраїль признає право вільного доступу до святих місць, але є проти передачі Єрусалиму будь-котрій чужій адміністрації.

ЗАХІДНЬО - НІМЕЦЬКИЙ КАНЦЛЕР ҐЕОРҐ КУРТ КІЗІНҐЕР ЗАГРОЗИВ димісією, якщо парлямент - райхстаґ — відкине урядовий прелімінар бюджету, зладжений так, щоб зліквідувати бюджетовий дефіцит коштом деяких драстичних ощадностей. Спільники Християнсько - демократичної партії Кізінґера, соціялісти, особливо різко виступають проти будь - яких обмежень в соціяльній забезпеці. Ця справа погрожує розбиттям коаліції.

СОВЄТСЬКИЙ „ПРЕЗИДЕНТ" МИКОЛА ПІДГОРНИЙ ВЕРНУВСЯ ВЖЕ з Єгипту до Москви. Він зупинився в суботу 24 червня знову в Юґославії, щоб поінформувати Тіта про свої наради з єгипетським президентом Насером. Їдучи до Єгипту Підгорний теж нараджувався по дорозі з Тітом. Про вислід нарад Підгорного з Тітом не проголошено ніякого комунікату. Він закінчення ізраїльсько - арабської війни Совєти доставили вже Єгиптові нових 200 літаків і сотні танків, на місце тих, що їх знищив Ізраїль.

БРАЗИЛІЯ ВИДАЛА ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ Франца Павля Штанґеля, колишнього команданта — в різних роках — трьох німецьких кацетів — в Собіборі, Треблінці і Белзці — де згинуло кругло 700.000 жидів. Штанґль — один з найбільших нацистських злочинців у винищуванні жидів за ґітлерського режиму — твердить жидівська преса. Він скривався від 1950 року у Бразилії, працюючи в тамошній філії автомобільної фабрики „Фольксваґен" під іншим прізвищем. Його дружина і троє дітей залишились в Бразилії. Бразилійський уряд застерігся, щоб Штанґля не видавати Польщі.

ДВІ КОНФЕРЕНЦІЇ ДЖАНСОНА Й КОСИГІНА НЕ ПРИНЕСЛИ УСПІХУ В СПРАВАХ В'ЄТНАМУ І СЕРЕДНЬОГО СХОДУ

Об'єднані Нації. — Президент Джансон і совєтський прем'єр Алексєй Косиґін перевели в минулу п'ятницю 23 і в неділю 25 червня ц.р. у малому містечку в стейті Ню Джерзі — Глесборо, в палацику президента тамошнього стейтового коледжу д-ра Томаса Робінсона разом кругло 10 годин на нарадах в чотири очі із приявністю тільки двох перекладачів. В суботу 24 червня Косиґін полетів президентським джетом з Ню Йорку до Ніяґара Фоллс у товаристві к. 60-ох осіб та оглянув тамошній славетній водоспад. Після зустрічі в минулу п'ятницю Президент склав коротку заяву цілком загального характеру, а Косиґін заявив, що Президент правильно схопив зміст наради і він нічого не може додати. Ширше й докладніше сказано після другої й останньої зустрічі в неділю. Однаково президент Джансон, як і Косиґін ствердили, що в двох головних справах, в яких вони нараджувалися — щодо ситуації на Середньому Сході і В'єтнамської війни — обидві сторони стоять на взаємносуперечних становищах і не прийшло до ніякої згоди. Обидві сторони ствердили тільки, що та зустріч вможливила „краще пізнання обопільних становищ" і з цього боку вона була „корисна". В єдиному пункті обидві сторони погодились, а саме, що потрібний договір проти поширення ядрової зброї, однак не виявлено, що конкретно вирішено, щоб приспішити підписання такого договору. Обидва мужі згадали, що вони заторкнули й „інші актуальні міжнародні справи", але не виявили, які саме. Преса припускає, що між тими справами був передусім приспішений розвиток ядрової зброї у Комуністичному Китаї. Після закінчення недільної конференції — Президент відлетів гелікоптером до Філядельфії та звідтіль літаком до Вашинґтону, а Косиґін від'їхав до Ню Йорку. В неділю вечером Косиґін відбув в будинку Об'єднаних Націй пресову конференцію перед кругло 300 журналістами. Косиґін раз-у-раз вертався до стверджування двох засадничих пунктів у становищі Совєтів: що Ізраїль мусить звільнити всі окуповані ним арабські землі і завернути поза демаркаційну лінію з-перед останньої війни та що Америка мусить припинити бомбардування Північного В'єтнаму і припинити свою „аґресію" у В'єтнамі, відкликавши відтіль всі свої збройні сили. Косиґін заявив, що поки існує американська „аґресія" у В'єтнамі — не можна сподіватися покращання американсько-совєтських взаємин. Всі справи, що стосуються Середнього Сходу, повинні бути обмірковані й вирішені Радою Безпеки ОН, але передумовою є звільнення арабських земель Ізраїлем. Косиґін згадав теж про „покарання" Ізраїлю, але приявні журналісти винесли враження, що Косиґін не наполягав би на ніякому „покаранні", отже зрікся би вимоги ізраїльського воєнного відшкодування Єгиптові, Сирії і Йорданії, якщо тільки Ізраїль звільнив би зайняті ним арабські землі. Косиґін арґументував, що відкликання ізраїльських військ з окупованих арабських земель необхідне тому, що поки вони там перебувають — існує загроза вибуху нової війни. Так само щодо обмеження збросння на Середньому Сході можна буде говорити тільки після того, як Ізраїль відкличе свої війська з окупованих арабських земель. Косиґін підкреслив, що становище президента Джансона, щоб справу відкликання ізраїльських військ з теперішніх позицій обмірковувати разом з цілим комплексом проблеми Середнього Сходу, для нього, Косиґіна, не сприйнятливе. Косиґін заперечив, наче б він і президент Джансон обмірковували потребу зустрічі „чотирьох великих", згідно з проєктом французького президента де Ґолля, він рішуче висловився проти атомового озброєння Західньої Німеччини та натаврував ядрові вибухи в Комуністичному Китаї, покликавшись на існуючий договір проти таких вибухів в повітрі. Косиґін ствердив, що хоч заторкнено в розмові з Президентом справу безпеки в Европі, але цієї справи не вирішено. Він висловився проти „диктату" великих держав малим державам та заявився за „спільним вирішуванням всіх справ — великими і малими державами". Косиґін заявив теж цинічно, що в СССР „не було й нема антисемітизму". Також заявив він дальшу „підтримку всім визвольним війнам".

У відповідь на запит представника „Ню Йорк Пост-у", чи совєтський уряд дозволить Світлані Аллілуєвій Сталіні приїхати до СССР на побачення з її дітьми — Косиґін заявив, що Світлана є „морально нестійкою особою і хворою особою" та що він „співчуває з тими, які хочуть використати її для політичних цілей, для дискредитації Совєтського Союзу". Щодо її подорожі до СССР, то — заявив Косиґін, — такої справи просто тепер нема.

Косиґін заявив, що вертаючись до Москви він, мабуть, відвідає „деякі інші країни", але не назвав їх за іменем.

Президент Джансон і совєтський прем'єр Косиґін під час зустрічі і конференції в Гласборо в Ню Джерзі

Сенат схвалив догану сенаторові Даддові за один пункт оскарження, а з другого звільнив

Вашинґтон. — Сенат більшістю голосів 92-ох до 5-ох 23-го червня схвалив догану сенаторові Томасові Дж. Даддові за те, що зуживав фонди, придбані на прийняттях на виборчу кампанію, — для своїх особистих цілей. Сенат відкинув другий пункт оскарження, виготовленого у формі резолюції окремою Сенатською Комісією в справах етичної поведінки, який домагався „цензури" (догани) для сенатора Дадда за подвійне побирання звороту коштів подорожей, відбутих в урядових справах. Цей пункт оскарження Сенат відкинув більшістю 51-го до 45-ох голосів. Сенатор Дадд є шостим сенатором в історії ЗДА, якого „цензурували", значить схвалювали догану його колеґи. Схвалення догани не позбавляє сенатора Дадда тих його гідностей, які він займає. Він є головою Підкомісії в справах злочинів нелітніх, головою Підкомісії внутрішньої безпеки. Та все таки ця догана є високою карою, яку стосують тоді, коли сенатор може пошкодити Сенатові як інституції та зменшити публічне довір'я до цієї інституції. З Гартфорду повідомляють, що політичні діячі в стейті Коннектикат висловили співчуття сенаторові Даддові і свою солідарність. Співчуття було від представників обидвох партій, але політична реакція в майбутньому має бути чисто партійна. Голова Стейтового Республіканського Комітету Говард Гавсман закликає виборців не голосувати на сенатора демократа Абрагама Рібікоффа в 1968-му році, а в 1970-му на сенатора Дадда, коли ці демократи старатимуться про перевибір. Голова Стейтового Демократичного Комітету Дж. М. Бейлі, який є і головою Крайового Демократичного Комітету, висловив співчуття Даддові і його родині, але нічого не сказав, як він ставиться до кандидатури Дадда в 1970-му році. Деякі стейтові часописи рекомендують Даддові не старатися про перевибір, але сам сенатор заявив публічно, що буде кандидувати в 1970 році. Сенатор демократ Рібікофф діставав листи у відношенні 4-ох до 1-го, щоб голосував проти цензури сенатора Дадда. Провідник демократів в Сенаті сенатор Майк Менсфілд заявив, що зробить все можливе, щоб Сенат схвалив ще на цій сесії кодекс етичної поведінки для сенаторів.

Прокуратор Ґаррісон обороняє слідство в справі вбивства Кеннеді

Ню Орлінс, Луїзіяна. — Окружний прокуратор Джім Ґаррісон заявив на пресовій конференції, що урядові кола вживають всієї своєї сили на те, щоб припинити слідство в справі вбивства президента Кеннеді. Прокуратор Ґаррісон передбачає, що буде ще сильніший натиск на нього в тому напрямку, щоб він припинив слідство в цій справі. Він твердить, що критика його слідства свідчить про слушність його акції, і про те, що мусить бути дуже зле з урядовими колами, коли вони використовують всі свої впливи і всю свою економічну могутність на те, щоб не допустити правди до народу. Та в цій справі треба додати, що головний співробітник прокуратора Ґаррісона Вілліям Г. Ґурвіч заявив був недавно сенаторові Робертові Ф. Кеннеді, що прокуратор Ґаррісон не має жадних даних на те, щоб твердити, що була змова на життя президента Кеннеді, і що цей злочин не є ділом Лі Гарві Освалда, як це твердить звіт Комісії Воррена. Ґурвіч заявив, що він проситиме Ґаррісона, щоб зовсім змінив своє становище в справі вбивства президента Кеннеді.

Ізраїльський міністер оборони Моше Даян — син жидівського еміґранта з України

Із статті „Маршал і генерал на чолі двох ворожих армій", надрукованій у західньонімецькому виданні „Ді Цайт" — „Час" — з Гамбурґу, з 13-го червня, стало відомим, що батько Моше Даяна — переможця над арабами у блискавичній війні на Середньому Сході, походив родом з України і він вже не живе. Моше Даян народився 1915 р. поблизу Назаретського озера. Під час Другої світової війни М. Даян, якого жиди назвали „Левом Синаю", бився по стороні альянтських військ, в англійських частинах, де і втратив око в Сирії, в бою проти петенівських французьких відділів. Як зазначає в „Ді Цайт" автор статті Дітріх Штротман, малий Моше Даян, наслухавшись оповідань батька про збройну боротьбу підчас Першої світової війни, з дитячих років виявляв нахил до військових справ. Навіть ворожі до Ізраїлю йськові чинники високо оцінюють незвичайний талант Моше Даяна і його сприт; перед самим зударом з арабами, що активно готувались до виступу, він, як міністер оборони, наказав кільком частинам ізраїльської армії піти у відпустку, щоб викликати в арабських шпиґунів враження, нібито Ізраїль не помічає арабської підготови.

ОРГАНІЗАЦІЙНА КОМІСІЯ ДЛЯ СКВУ ВІДБУЛА НАРАДИ, ВИБРАЛА ПІДКОМІСІЇ, РІШИЛА ЗАМОВИТИ ЗАЛЮ НА МАНІФЕСТАЦІЮ

Ню Йорк. — Вісім підкомісій Організаційної Комісії Підготовного Комітету Пан - Американської Конференції із 77 громадянами в своєму складі працюватимуть тепер для здійснення всіх рішень цього Підготовного Комітету для практичного переведення організації Світового Конґресу Вільних Українців, що має відбутися в листопаді цього року в Ню Йорку. Програмові справи для цього Конґресу переводить Програмова Комісія, що існує при Комітеті Українців Канади в Вінніпеґу та яка разом з Організаційною Комісією при УККА в Ню Йорку становить Підготовний Комітет для СКВУ. Особовий склад своїх підкомісій намітила Організаційна Ком. на своїх чергових нарадах, що відбулися тут у приміщенні УККА минулої п'ятниці, 23-го червня ввечері, з участю представників багатьох центральних установ і організацій. Наради відкрив і ними проводив голова Організаційної Комісії Йосип Лисогір. Після відчитання протоколу із попердніх нарад, що відбулися 27-го квітня, п. Й. Лисогір інформував про наради Підготовного Комітету в Торонті 6 і 7-го травня та про наради Статутової Комісії в Ню Йорку 10-го червня. Про наради Підготовного Комітету в Торонті були повідомлення в пресі. Статутова Комісія, що мала приготовити проєкт статуту для відповідної установи-секретаріяту, що мав би залишитися після СКВУ, не могла прийти до згоди і тому рішено списати відповідний протокол та передати його на розгляд і дальше рішення пленарній сесії Підготовного Комітету. Згідно із звітом п. Й. Лисогора, що його доповняв секретар Комісії з Канади і ЗДА та предміж членами Статутової Комісії з Канади і ЗДА та представником з Бразилії були розходження як щодо характеру так і складу і функцій такої світової установи. Представники з Канади і Бразилії більше схильні до створеня „тіснішої" установи, себто союзу чи федерації українців у вільному світі, тоді, як представники з Америки вважають, що насамперед треба створити „вільнішу" установу, конґрес чи конференцію із секретаріятом, що виконував би радше координаційні завдання, не бувши тісно зв'язаною організаційною надбудовою українських установ і організацій у вільному світі. Представники із ЗДА важають, що для творення організаційної надбудови було б необхідно познайомитись раніше та основно перевірити можливості законних комплікацій в поодиноких країнах, як також передбачають занадто великі труднощі в персональній обсаді передбачених в такій надбудові постів. Конґрес чи конференція із координаційними завданнями були б переходовим тілом, що мало б між своїми завданнями також і перевірку можливостей створення тіснішої організації на черговому Світовому Конґресі Вільних Українців. Справа тепер буде — як згадано — на порядку Підготовного Комітету і коли б також на тому форумі не

(Закінчення на ст. 3-ій)

Учасники секретарсько-організаційного курсу УНС здали іспит: 76 подань нових членів на $162,000 забезпечення

Союзівка, Кергонксон. — Упродовж минулого тижня, від 18 до 23-го червня, тут відбувся вже п'ятий з черги секретарсько - організаційний курс Українського Народного Союзу, в якому взяло участь 46 організаторів та урядовців Відділів УНС, між ними багато відомих передових наших громадян. Поіменний список учасників цього курсу поданий на 3-ій сторінці в цьому числі. Курс вели головний секретар та керівник організаційного відділу УНС д-р Ярослав Падох, що був керівником курсу, і заступник головного предсідника та керівник рекордового відділу Володимир Сохан. Крім них доповідачами на курсі були гол. предсідник Йосип Лисогір, заступниця гол. предсідника Марія Душник, гол. касир Іван Кокольський і гол. радний та обласний організатор Степан Гавриш. Курсанти мали свою самоуправу, яку очолював їх староста радник д-р Василь Палідвор. Під кінець курсу, в четвер 22-го червня, відбулася спільна вечеря-бенкет, що його започаткував молитвою вакаційний душпастир Союзівки і парох Кергонксону о. Любомир Гузар, а закінчив молитвою пастор Андрій Давидюк з Нюарку, який, разом з пасторами Ярославом Папроцьким та Василем Давидюком з Торонта був учасником курсів. Програмою бенкету вів дотепно радник В. Палідвор. Із короткими промовами виступили о. Л. Гузар, пані Марія Душник, Вол. Сохан, Ів. Кокольський і ред. А. Драган та п. Панкрат, дотепну „поему на актуальні теми" відчитав інсп. Василишин, а на закінчення гол. радний Степан Гавриш передав д-рові Я. Падохові 76 подань нових членів на разом 162,000 забезпечення, що їх уже на цей курс привезли зі собою 16 курсантів. Подякою за цей іспит зрілости, за увагу на курсах та заохотою до дальшої праці закінчив д-р Я. Падох цю спільну врочистість. Виступи промовців переплітали курсанти співом пісень, а на закінчення відспівано „Ще не вмерла".

УСК Ню Йорк веде в табелі „Великої Десятки" Нім. Ам. Футбольного Союзу

УСК Ню Йорк одержав минулої неділі, 25-го червня, дві точки без змагань від італійської дружини „Джуліяна" і цим самим закріпився на чолі табелі „Великої Десятки" Німецько-Американського Футбольного Союзу. Футболісти УСК-у мають найкращі вигляди здобути першість „Великої Десятки", маючи після 16 гор 22:10 точок і 33:18 воріт. Суперники УСК-у на звання першуна „Великої Десятки" відбули вже по одній грі більше і мають „Гота" — 22:12 і „Гелленік" — 21:13. УСК-ові остали ще дві гри до кінця сезону.

„Тризуб", Філядельфія, відбув минулої суботи, 24-го червня, товариські футбольні змагання із дружиною „Фіоренція" з Італії в Гартфорді. Ці змагання закінчилися нерішеною 1:1. Ворота для „Тризуба" здобув на 20-ій хвилині Бенітез, а вирівняння впало при кінці першої півгри. Зустрічі приглядалося понад 2.000 осіб, а після цих міжнародних змагань місцева українська громада гостила змагунів „Тризуба".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли; незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Співіснування в тіні Пейпінґу

Кількагодинні розмови державного секретаря Діна Раска з совєтським міністром закордонних справ Андреєм Громиком і після того зустріч президента Джансона з Алексеєм Косиґіним, безперечно, маніфестують бажання урядів обох найбільших нині великодержав у світі зберігати зовнішній вигляд, що вони „співіснують". Однак, зберігання цього формального вигляду далеке ще від дійсного „мирного співіснування", теорія якого таки вимагає співпраці в справах, які поважно погрожують війною. Хоч існує погляд, що в атомовій добі на довшу мету не можна затримати мир інакше, як тільки співіснуванням, практика останніх років відновила сумніви, чи Америка й СССР розуміють під співіснуванням те саме і чи Совєти не використовують ілюзії співіснування для того, щоб одночасно вести політику „угроблення" вільного світу взагалі і Америки зокрема.

Від часу закінчення другої світової війни раз-у-раз виявлялось, що Москва вирікається своїх завойовницьких замірів і поступається тільки в обличчі сили. Так було з окупованою большевиками під час війни частиною Ірану, з розпаленою комуністами громадянською війною у Греції, з пляном заатакувати Туреччину, з пляном походу до Атлантику після комуністичного перевороту в ЧСР, з Берліном, з Корейською війною, коли Пейпінґ був ще близьким союзником Москви, з ракетною авантюрою на Кубі. Але Москва ніколи не вирікалася доктрини про конечність революції „пролетаріяту" і „проґресивних сил" в усіх країнах світу, ніколи не вирікалась „визвольних воєн", як засобу для осягнення тієї своєї цілі, і тому безперервно веде в усіх країнах світу, в одних більше, в інших менше, залежно від місцевих умовин і можливостей, свою підривну роботу.

Явну ворожість до Америки Москва виявила в останні роках активною підтримкою в'єтнамських комуністів і нацьковуванням Єгипту та Сирії проти Ізраїлю. В обох випадках вістря скероване не проти Сайґону чи Тель Авіву, а проти Вашинґтону. Москва вперто відмовляється впливати на Ганой в напрямку замирення і скликати разом з Британією нову Женевську конференцію, яка шукала б компромісової полагоди у В'єтнамі. Під час ізраїльсько-арабської війни Москва яскраво продемонструвала ту саму політику, що її веде у В'єтнамі: продовжування і підсилювання конфлікту, підсичування місцевих пристрастей та завогнювання міжнародної атмосфери. Всім членам усіх дипломатичних місій в ОН і всім коментаторам міжнародної преси ясно, що коли б Москві дійсно залежало на мирі у світі, то вона могла б його перевести і у В'єтнамі, і на Середньому Сході, і в Німеччині своїм впливом на Го Чі Мінга, Нассера та Ульбріхта і знайшла б в американському Уряді готовість „піти назустріч більше як на половину дороги".

Коли ж водночас Москва веде ту дворейкову політику, яка наказує їй таки зберігати зверхню познаку „співіснування" з західнім світом, то джерелом такої політики є не тільки її внутрішні турботи, але передусім — конфлікт з комуністичним Китаєм. Одверті, напасливі, непристойні лайки пейпінґських володарів проти совєтського уряду виключають порозуміння між ними. Осягнення комуністичним Китаєм атомової і водневої зброї ставить проблему відносин між Москвою і Пейпінґом на перше місце з-поміж усіх інших проблем. Припущення, що Косиґін прилетів до Ню Йорку, а Підгорний до Каїро не для того, щоб рятувати свій престиж в очах арабів, а для того, щоб випередити комуністичний Китай, щоб не став він тепер „протектором" арабського світу і не дав Нассерові свою атомову зброю, — таке припущення дуже вірогідне. Але мати проти себе комуністичний Китай з його атомовою зброєю і вести водночас політику послаблювання та виснажування Америки різними „малими війнами", — рахуватися із загрозою збоку Пейпінґу і водночас перелицитовуватися з ним у тавруванні Америки за її „імперіялізм" і „колоніялізм" — така політика на довшу мету не може втриматись. Тим паче, що Москва не може завернути до доби, коли нехтувано в СССР найпримітивніші права громадян і докраю виснажувано країну продукцією „гармат", не залишаючи нічого на продукцію „масла".

Американська державна верхівка, очевидно, бачить цю подвійну гру Москви і знає її труднощі. Але треба сумніватися, чи правильною є тактика ЗДА, яка підтримує ілюзію „співіснування", дозволяючи Москві продовжувати антиамериканську політику й пропаґанду, ладнати свою господарську кризу американськими кредитами й товарами та підривати мир і спокій у різних частинах ґльобу.

I. Світ

ВОДНЕВА БОМБА КИТАЮ

В гаморі ізраїльсько-єгипетської війни непомітно проминула вістка про вибух першої китайської водневої бомби на далеких просторах Сінкіянґу. Політичні турботи, викликані тією війною на Середньому Сході, заполонили увагу світових політиків.

З коротких повідомлень, що надійшли з Гонґ Конґу та інших джерел, не знати, яким способом той вибух переведено.

У політичних та військових колах такий вибух передбачали вже давно, але не припускали, що він відбудеться цього року. Зокрема, тому, що останній переведений в Китаї вибух належав до кляси так званих „брудних", що затруюють атмосферу.

Москва, коли переводила вибухи своїх супербомб у районі Нової Землі та на островах Північного Льодового океану, також не дуже дбала про їх чистоту. І наслідки їх відчувалися в Японії, в напрямку якої пересунулося затруєне радіоактивними опадами повітря.

Дивно, що, крім спеціялістів, у світі так мало звертають уваги на ці факти. Політики і широкі маси населення ніби призвичаїлися до цього, ніби махнули безнадійно рукою на смертельну небезпеку.

Які ж будуть наслідки останнього китайського водневого вибуху? Чи китайці з їх безглуздим „ученням" Мао Тсе - тунґа прийдуть до свідомости, з якими іграшками вони бавляться? На це питання відповіді немає.

Червоний Китай роздирається внутрішніми проблемами, а Захід не має вірогідних джерел, щоб бодай реєструвати наймаркантніші події, які там відбуваються: китайська преса, контрольована комуністами, не може бути правдивим джерелом, а розвідчу сітку при наявних умовинах зорганізувати там неможливо.

В недосконалості совєтської розвідки можна було переконатися останніми днями на Середньому Сході, де вона фактично спричинилася до ганебного знищення совєтської зброї маленькою ізраїльською армією.

Як стверджують авторитети, тепер немає вже таємниць у будові атомових бомб. Якщо якась країна має реактори для продукції атомової енергії, вона вже тим самим практично може використовувати ту енерґію для промисловости або для продукування нищівної атомової зброї.

Для виробництва атомових матеріялів потрібна велика сила електрики, а її в Китаї мало, хоч японці під час війни на півночі Китаю, пляннуючи залишитись там назавжди, створили ряд промислових центрів, зокрема в районі Татунґу та Паоту, на захід від Пейпінґу, де є досить великі поклади вугілля і залізної руди. Вони розвинули також збудовану свого часу англійцями залізницю, яка стала тепер залізничною маґістралею Сінкіянґу, де поблизу о. Лоб-Нор створено централю для переведення атомових експериментів.

Успіхами китайських атомових учених найбільше занепокоєні сусідні з Китаєм держави, Індія та Японія. Обидві ці держави мають потенціяльні наукові та промислові можливості для продукції атомової зброї. Зокрема це стосується Японії з її високорозвиненою промисловістю і великими кадрами спеціялістів. Але страшний досвід Гірошіми та Наґасакі стримує японський уряд від „походу в небуття", як називають японці атомову війну.

Залишається без відповіді питання: коли червоний Китай матиме літаки, що могли б доставляти атомові бомби на ворожу територію, в першу чергу до Америки і Совєтського Союзу? Авторитети говорять, що на це потрібно кілька років. Але чи не підготовляє вже Пейпінґ світові новий сюрприз?

Нам здається, що китайцям атомові бомби потрібні передусім для пропаґанди, щоб тиснути на своїх сусідів, погрожувати їм і таким способом пробивати шлях для своїх впливів. Політика комуністів у Пейпінґу скерована на моральний розклад своїх ворогів, у першу чергу Америки. Совєтський Союз є другим об'єктом, щоб залишити можливість для певного з ним договорення.

Китайська і московська експансія під прапором комунізму зазнає дошкульних поразок. Комунізм вже не є ідеологією, що могла б захоплювати народи. Комуністичні партії в усіх країнах вільного світу поділились на фракції, і внутрішні суперечності в тих партіях щораз збільшуються.

Комуністичний чорт уже не такий страшний, як малювали його кілька років тому. Треба завдячувати це почасти Хрущову, який зірвав машкару сталінського всезнайства та геніяльности, хоч Москва, здається, і вертається помалу на шлях „батька всіх народів". А Пейпінґ має тепер свого „геніяльного вождя" Мао.

Вістки, що часом пробиваються у широкий світ, говорять про нові таємні засоби оборони проти атомових бомб. Але найпевнішою проти них обороною все ще залишається дух народу, його бажання жити та боротися, і тирани, навіть озброєні атомовими бомбами, можуть мати тільки тимчасовий успіх.

20 РОКІВ ТАНЦЮВАЛИ НА ГАРМАТНИХ НАБОЯХ

У містечку Свердловському, на Донбасі, впродовж 20 років на танцювальній площі суботами й неділями кружляли сотні пар молоді, виступали оркестри, самодіяльні хори, „Ніхто й не догадувався, що вихор вальсів відбувається на складі снарядів", — повідомила „Радянська Україна" з 18 червня. В кінці вістки сказано, що спеціяльна саперна частина вже розмонтувала понад 200 артилерійських німецьких набоїв, що були під час війни сховані під „танцювальною площадкою".

ПЕРШІ ДРУКОВАНІ СЛОВ'ЯНСЬКІ КНИЖКИ

Минулого року досить непомітно минула одна з видатних річниць — 475-річчя з часу появи перших друкованих слов'янських книжок, видавцем яких був нібито німець Швайнпольт Фіоль, а точніше — Святополк Фіоля, українець з лемків. Як українська совєтська енциклопедія — УРЕ, так і Енциклопедія Українознавства НТШ та й інша література на цю тему визначають Ш. Фіолю, як людину німецької національности.

Є на цю тему досить велика полемічна література, багато різних теорій. Однак, дотепер мало уваги звертали на останній аркуш виданого у Кракові Швайнпольтом Фіолею „Октоїху", де про іншого друкаря, справді німця, виразно сказано, якої він національности. Там надруковано: „Доконче на бысть сия книга у великом граді Кракові, при державі великого короля польского Казимира. Й доконче на бысть міщанином краковским Швайпольтом Феоль, и з Німец, німецкого рода Франк, и скончаша по Божьем нарожении 1491 года".

Нещодавно у варшавській газеті „Русский Голос", що виходить для росіян, які живуть у Польщі, опубліковано статтю „Слов'янський першодрукар", з ревеляційним твердженням, що Швайнпольт Фіоль — це знімчене прізвище Святополка Фіолі, українця з лемків, краків'янина. Подаємо важливіший уривок з цієї статті про нашого першодрукаря:

„Він був мешканець міста Кракова, „русин" лемківського походження Святополк Фіоля. За допомогою свого вчителя, німецького друкаря Франка, Святополк Фіоля зорганізував у Кракові друкарню, де випускав книги, набрані кирилівським шрифтом. Поява перших книг слов'янською мовою була на той час подією величезної культурної й політичної ваги. Вони призначалися не тільки для „русинів", як тоді називали українців, що жили на краківській землі, а й для Руси Київської та Московської, для Закарпатської України, Литви, Чехії та Словаччини. Про них писали учені й богослови на Україні..."

Пропускаємо у цій статті місця, в яких всіляко суґерується „спільність" Московщини й України та їхніх культур; передруковуємо найбільш цікаві і об'єктивні твердження:

„Характерно, що протягом одного тільки року друкарня Фіолі випустила кілька грубезних книг. Так, наприклад, „Осмогласник", надрукований форматом в аркуш, мав триста тридцять сім ненумерованих сторінок. Друк був двокольоровий, з однією формою, що значно утруднювало виробничий процес, фарбою чорного кольору (основний текст) і кіновар'ю (ініціяли й заставки).

Ким був краківський першодрукар?.. Є кілька версій його біографії, розроблених переважно польськими вченими. Не всі вони переконливі. Найбільш прийнята, на наш погляд, та, згідно з якою Святополк Фіоля — нащадок біло - хорватського племени лемків, що являло собою далеко висунуту на захід гілку українського народу.

„Говорити про краківську друкарню, про самого Святополка Фіолю у відриві від його епохи було б великою помилкою. Видавнича діяльність Фіолі належить до того часу, коли Краків являв собою великий культурний і науковий центр, значення якого виходило далеко за межі польської держави й мало величезну політичну вагу.

„Друкарські починання Фіолі, безперечно, зустріли підтримку короля, відомого своїм „східньофільським„ поглядом на політику Речі Посполитої. Чимало українських вельмож, що належали до родин, які ще на той час не встигли ополячитись, також були дуже зацікавлені видавничою діяльністю Фіолі..."

В кінці треба зазначити, що хоч УРЕ і назвала Святополка Фіолю німцем — київська „Літературна Україна" вважала за відповідне передрукувати повністю статтю з варшавського „Русского Голоса? (лп)

Щорічні пенсії 65-річних і старших осіб — замалі

Ню Йорк. — Два соціологи Колюмбійського университету д-р Абрагам Дж. Джеффі і д-р Дж. Б. Ґордон досліджували справу щорічних урядових і приватних пенсій осіб, що мають по 65 і більше років, і прийшли до висновку, що життьова стопа цих осіб так швидко зменшується, як швидко продовжується довгота життя людини завдяки медицині. На думку цих професорів, особи, які плянують відходити на пенсію, мусять бути рішені жити в нужді, бо нічого їм не дономожуть їхні урядові і приватні пенсії тому, що збільшуються кошти прожитку і одночасно обезцінюється вартість доляра. Звіт цих спеціялістів переслали Конґресові. Головна думка цього звіту така: „Не покидайте праці, якщо не мусите цього робити"! Цим звітом цікавляться політики та ті забезпеченеві товариства, які ґарантують забезпеченевим особам тривкі пенсії на старість. Конґрес і Президент обіцяли збільшити пенсії соціяльного забезпечення, але в цій справі досі нічого не зроблено, бо в цьому році немає виборів. Осіб у віці 65-ох і більше років є коло 19 мільйонів.

● З армії так званої Південно-арабської Федерації, яка покищо все ще є британською колонією із власним автономним правлінням, видалили чотирьох полковників. Дізнавшись про це вояки збунтувалися, що виявилось у взаємній стрілянині. Коли випадково над'їхало транспортове авто з британськими вояками — збунтовані арабські вояки відкрили вогонь по британцях. Загалом згинуло 22 особи.

Роман Пристай

СЕЗОН БУЗКУ В РОЧЕСТЕРІ

Кожного року наприкінці травня відбувається у Гайленд Парку в Рочестері Лайлак Фестиваль. Любителі фльори приїжджають сюди з усіх стейтів Америки і Канади, щоб полюбуватися розкішним, ароматичним квітом бузку і рододендрону.

Парк охоплює 22 акри землі і є найбільшим такого роду парком на земній кулі. Кущів бузку, або бозу, є тут 1.500. Згідно з урядовою статистикою за час фестивалю, що звичайно триває три дні, відвідує парк 250.000 осіб. А скільки людей відвідує його перед і після фестивалю — ніхто не обчислює.

При вході до парку стоїть будинок ботанічної консерваторії Лямбертона, де вирощують квіти і довголисті рослини з усіх континентів землі.

Увійшовши в будинок, ви відразу відчуваєте всіми фібрами своєї душі довколишню красу. Вам хочеться ще і ще раз обійти навколо всіх рослин, оглянути їх, понюхати, діткнутися і запам'ятати їхні назви, щоб і собі колись купити котрусь із них і посадити у вазон.

Але час минає, а вам треба ще походити по цілому парку. При хіднику до парку лівобіч стрімке провалля, відгороджене залізним парканом, щоб хтось із пішоходів не скотився на дно яруги. У ярузі є також стежка і гарний травник, але туди треба заходити з іншого боку.

На високорівні Гайленд Парку збудовано підвищення для промовців, духової оркестри та хору.

Щоб дістатися до кущів у глибині парку, треба зійти в долину під кутом 25 степенів, бо заряд парку не змінив первісної геологічної структури терену.

Усе лишилося так, як її природа протягом довгих віків зформувала. Просмик, заглибини і береги залишено в первісному стані. Тільки резервуар, що має посередині водограй, підсипали й обвели залізною огорожею.

Біля стежки, вдолині, стоїть скеля, що має сім стіп у промірі і понад п'ять стіп висоти. Це — скам'яніла вулканічна лява. Уздовж стежки і на узбережжях пишаються кущі бузку. Прохожі пригинають китиці квітів і нюхають їх, притуляючи до обличчя. Молодь вибирається на обидва узгір'я, де більше кущів і простору.

На самій долині біля Гайленд Евню квітник із десятьма тисячами чорнобривців - братків, дев'ятьох барв, уложених симетрично трикутниками і трапезоїдами, що творять гармонійну цілість.

Навколо квітника скупчуються фотографи, роблячи світлини для себе, своїх рідних і приятелів.

Кожного року засаджують квітник іншими візерунками. Одного року скомбіновано було по середині квітника копію американського прапора.

Кущі, посаджені давніше, мають чотирипелюсткові квіти, пізніше посаджені і схрещені мають восьмипелюсткові квіти. Їхній запах особливо сильний.

Основні барви квіту: білі, жовті, рожеві, фіолетові, блакитні і темносині. Кожна барва має свої відтінки на сусідніх кущах.

Співзасновником парку був Джан Донбар, іміґрант із Шотляндії, що приїхав до Америки в 1887 році. Мавши досвід у садівництві, він дістав у 1901 році працю управителя парку. У травні 1905 року на першому фестивалі було вже 25 тисяч осіб. І того ж року випущено на ринок перфуми з рочестерського бузку, які продавали при вході до парку.

Батьківщиною бузку є Китай. Пізніше плекали його в Персії і Туреччині. У 1563 р. австрійський амбасадор в Туреччині привіз до Европи перші кущики бузку.

В Америці, мабуть, перший, що описав бузок у своїй „Гарден Бук" в 1767 р., був Томас Джефферсон, пізніше американський президент.

Крім бузку, у парку є, як згадано вище, багато інших дерев і кущів, що цвітуть по черзі аж до пізньої осени. Форейтія і маґнолія цвітуть у квітні, собаче дерево, півонії, вістерія і рододендрон — у травні, пізня спаєрія і пізні рожі — у липні, гаєдранджея і альпея — у серпні, хризантеми — у вересні, вічгейзел — у жовтні та листопаді. Є також старі, великі американські дерева і менші европейські, китайські і японські. Впадає в очі найдавніший, культивований китайський горіх цінкґо.

Приємно походити по парку аж до втоми, але ще приємніше посидіти і відпочити коло плтформи, де відбувається концерт духової оркестри і хорів.

Минулих років виступали тут наші хори під проводом проф. В. Божика та проф. К. Ципенди і танцюристи під пров. п. Кужіля. На жаль, цього року ніяка наша група не виступала.

Вечорами парк освітлюють прожекторами, і перед глядачами розкривається тоді розкішна панорама, що чарує око й душу.

На лавках сидять закохані пари і в обличчі романтичної природи снують свої пляни. А з боків під деревами, де менше гамору, сидять старші, сивоволосі пари і згадують своє минуле, свою, може неспокійну молодість. Вони тут бувають кожного сезону і тепер приїхали, щоб відпочити духом і тілом.

Восени можна безплатно послухати концерти і однудві опери у протилежній до парку долині, т. зв. Гайленд Бовл. Публіка сидить на лавках і травниках, під зоряним небом, часом до одинадцятої години ночі. Тут також виступали наші хори і танцюристи.

Кожний, хто має можливість, повинен відвідати рочестерські і довколишні парки, яких є тринадцять. Американці називають Рочестер містом квітів, містом музики й індустрії.

ДОМАГАЮТЬСЯ ПОКАЗУ НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИХ І КУЛЬТУРНИХ ФІЛЬМІВ

Читач „Радянської України" з 18 червня закликає телевізійні станції та кінотеатри в Україні, щоб вони демонстрували також культурні фільми-концерти, вистави і різні науково-популярні фільми. Він пише: „В прокаті УССР є зараз 1 840 назв науково-популярних і 450 навчальних фільмів. Це — величезна кіноенциклопедія знань, до якої тягнеться, як це показали фестивалі, глядач. І, мабуть, вже час відповідним організаціям подбати про те, щоб ця енциклопедія була відкрита."

Михайло Данилюк

ПОВСТАНСЬКИЙ ЗАПИСНИК

(3)

Це вже, либонь, був чи не „виклик". Довелося цілу ніч сидіти і писати, потім наступну ніч переглядати ще й ще раз історію, потім ще одну писати. Хотілося сказати „все".

Минуло щось із рік. Уже напередодні війни довелося знову відвідати, як ми казали, „замок св. Юра". Група волинян, як звичайно, викликала зацікавлення. І нам знову пощастило дістати авдієнцію в Митрополита.

Авдієнція тим разом була коротка. Представляючи нас, отець П. щось пошептав у вухо Митрополитові, показуючи очима на мене. Очі митрополита сковзнулись по моєму обличчю.

— А з котрої волинської сторони ви будете? — спитав.

— З Крем'янця! — аж розпирала мене гордість.

— У Крем'янці я не був, але ваш славний Почаїв добре знаю. Чудесний край, чудесну святиню маєте на вашій Крем'янеччині. Не даремно ж отець П. мені оповідав, які ви горді за свою землю. Хай Бог благословить її і вашу любов до неї. І не забувайте, що ваша гарна сторона також дещо наша, а наша, галицька земля, також належить вам усім. Ви, здається, про це писали.

Після авдієнції, в крузі інших викладачів семінарії та студентів-галичан, отець П. оповів про нашу кореспонденцію і про реакцію Митрополита, а під кінець вийняв мого листа.

— Я вам прочитаю лише уривок, — сказав. Пригадую, читав: „Це питання для якогось поета, письменника, а може й історика вияснити, що саме я більше люблю — свою землю чи своїх предків. Але, здається, гарну землю можна всюди знайти, а ось предків можна мати лише одних. Земля стає вашою, якщо предки вкладали в неї свою душу. Тому знову вертаюся до прадідів..."

„Це не моя вина, — виправдувався я в листі, — що кості моїх предків лежать у Волинській землі, а душу їх відчуваю як у замріяному кущі оспіваної калини, так і в кожній колючці куща тернини. Їх відчуваю скрізь і повсякденно" . .

„Я не мав би заперечення, якби кості моїх предків перенесли в якийнебудь закуток України і тим приписали мене до іншої української волости. Це, по суті, не має різниці. Але коли б Ви перенесли їх у Вашу Галичину, коли хочете — на Полтавщину, Чернігівщину, тоді хтось мусів би на могилі зробити напис приблизно такого змісту: „Тут спочивають кості тих людей, які своїм потом, кров'ю і духом зробили чарівну Волинську землю частиною великої, вічної і неподільної України . . ."

Присутні мовчали. Я почервонів. І ніхто не знав — із скромности чи з гордости . . .

Пригадуючи ці ще недавні події, очі бігають по руїнах крем'янецького замку, немов шукаючи підпори в цьому грубезному камінні тисячолітніх мурів.

Хочете познайомитись із Крем'янцем?

*

Колись наші історики зберуть усе. Розсипане по чужих музеях, архівах, перекручене в чужих книжках і записах, приховане від людського ока.

Ось тут, за час одного покоління, вже три рази змінилась окупаційна влада: поляків, большевиків, німців. І всі вони, буквально всі, навіть у місті замикали архіви, музейні пам'ятки на ключ. Або всі потрошки вивозили. Вже й німці почали вивозити.

Чи можна, сховавши або повивозивши історичні пам'ятки, вибити з душі народу все, що нагромаджувалося століттями?

Вісімнадцятий рік уже показав. Події тридцятих років під поляками також показали. І ось тепер рок другий вже виставляє свої кігті, а наступний, либонь, покаже цілого п'ястука.

Колись історики зберуть усе. Зберуть матеріяли про цей замріяний і бойовий закуток української землі, всю його славу, біль, упадок, ріст знову вгору, його дух.

А є що збирати.

Крем'янець, як місто й оборонний замок, губить дату свого заложення десь у сутінках десятого століття. Назва, кажуть, походить від слова „кремінь", яким засіяні гори навкруги міста і ціла балка, величезна і довга поміж горами, в якому розташувалося місто.

Навкруги цієї балки, серединою якої протікає вужем малий потік, розташувалися гори: Хрестова, Волова, Осовиця, масивний ряд Дівочих гір, Черича. А посередині, висунувшись до центру міста, Замкова гора з руїнами старого, княжого замку.

КОНЦЕРТ ТВОРІВ АНДРІЯ ГНАТИШИНА У ВІДНІ

Кому не відоме ім'я композитора Андрія Гнатишина? Розсіяні по широкому світі українські хори й солісти співають і грають його пісні, по концертних залях та церквах, а не один українець або й чужинець має змогу почути їх на грамофонних платівках у виконанні його хору під його мистецьким проводом.

Тому то Управа Українського Кат. Братства ім св. ВМ. Варвари у Відні постановила торжественно відсвяткувати ювілей з нагоди 60-річчя з дня його народження. Для переведення цього завдання вибрано організаційно - виконавчий Комітет, головою якого назначено Юрія Плешкевича, секретарем Віктора Курмановича. Дальшими членами комітету були Іван Циганюк, Любомир Мудрицький і Михайло Остапчук. До співучасти запросила Управа Братства „Український Жіночий Союз", „Українське Культурне Товариство Буковина" та „Союз Українців Австрії". Кожне з цих товариств вислало своїх делеґатів і в такий спосіб постав спільний Ювілейний Комітет, який в гармонійній співпраці перевів у життя торжественні імпрези: концерт і комерс.

15-го квітня у великій залі віденської консерваторії, т. зв. „Ербар-залі" відбувся величавий концерт, у програму якого входили виключно твори А. Гнатишина у виконанні Церковного Хору св. Варвари під проводом Ювілята, солістки Сільвії Отмарштайн і скрипаля В. Барана при фортепіяновому супроводі М. Кундеґрабера.

Заля була виповнена по береги нашою і чужинецькою публікою. Сцена прибрана квітами. Коли хор враз із своїм диригентом вийшов на сцену, то публіка з одушевленням привітала їх рясними оплесками. Голова Братства, інж. Роман Щуровський відкрив свято і привітав визначних гостей і присутніх. Підкреслив він заслуги на полі світської і релігійної, вокальної і інструментальної музики, підкреслив значення його довголітньої діяльности як диригента хору св. Варвари. Серед рясних оплесків зложив він ювілятові побажання від усього громадянства, і після того почався концерт.

В першій частині концерту проспівано пісні релігійного характеру. Прегарним унізоном залунала пісня „Возвеличення Пресв. Богородиці" із солістом М. Вукайловичем, „Вірую" із сол. І-гором Гнатишиним, а далі понеслись пісні „Чи ти мене Боже, забуваєш" на слова Т. Шевченка, де знов солістом є Вукайлович та „Богородице Діво" в супроводі скрипки і фортепіяну із солісткою Сільвією Отмарштайн. Кожда з цих пісень має відмінний характер, бо одна має більше рецитативів, друга відзначається широкою мелодією солістів і хору з різноманітними ритмами і гармонією, так що слухаючий цих пісень чує все щось нове і живе, що змушує захоплюватися.

Усі ці пісні мають молитовний настрій, виславляють велич оспівуваного Найвищого Єства. Всі три солісти вив'язалися знаменито із своїх завдань.

Після релігійної частини виступив скрипаль, член віденської опери, проф. В. Баран із творами ювілята, а саме „Думка" і „Гумореска". Перший твір навіяний сумом розмріяного українського степу, а другий, оснований на народній мелодії „Ой на дворі метелиця", повний життя і веселости. Проф. Баран, що свій інструмент опановує з перфектністю, віддав їх, як технічно, так і настроєво і своєю грою вповні задоволив зібраних на залі, які подякували йому щирими оплесками.

По цій інструментальній частині знов виступив хор і заспівав „Колискову" до слів Лесі Українки. Солісткою була молоденька Любка Гнатишин, голос якої звучить м'яко й приємно. Все, що вона співає, пливе із щирого серця і душі, тому захоплює слухача. Дай Боже, щоб її голос далі так гарно розвивався. Слідуючою піснею був „Садок вишневий", в якій сольову партію (соловейка) проспівала Отмарштайн, а третьою „Думи мої" до слів Тараса Шевченка, в обрібці ювілята. Солістом виступив Вукайлович, голос якого дійшов до техніки великого оперного співака. Цією піснею захопив публіку, яка бурею оплесків змусила повторити щераз. Мілян Вукайлович, серб з походження, є прихильником нашого ювілята і нашого хору і при нагоді великих концертів, або церковних виступів, він все душею й тілом з нами, і причиняється до звеличення нашої культури на чужині.

Після перерви виступила довголітня солістка нашого церковного хору, абсольвентка віденської муз. академії, — Сільвія Отмарштайн. Вона відспівала з питомою їй тонкістю пісню „Мамо моя" і „Пісню" до слів Грицька Чупринки. Присутні нагородили її рясними оплесками і букетом пишних квітів.

Щераз виступив хор і відспівав дві гаївки в обробці Андрея Гнатишина, а саме „Перепілка" і „Їхав Джурило з міста". Вслід за цим пісню „Гей у лузі червона калина похилилася" з сольом Любки Гнатишин та пісню „Про Батьківщину" (Гаймат-лід) в німецькій мові, якої солістом був Юлій Ліндлер, довголітній співак і соліст нашого хору.

Хор церкви св. Варвари в числі 44-ох осіб, поставлений на високому рівні і під мистецьким керівництвом ювілята, очарував присутніх слухачів, які винагороджували його по кожній пісні рясними оплесками. Після останньої пісні голова Ювілейного Комітету, Юрій Плешкевич в асисті двох молоденьких дівчаток в українськім нар. строю Ірини Щуровської та Аніти Роґацької передав Ювілятові від церковного хору гратуляції та побажання, вручив китицю квітів і символічний пам'ятковий подарунок статуйку Йог. Штравса з порцеляни з написом „Нашому диригентові в день 60-річчя народження — Церк. Хор св. Варвари". Учасники концерту сердечно оплескували нашого Ювілята в цій святочній хвилині, а ще більше тоді, як Ювілят роздав свої квіти всім співачкам хору.

Це був вдатний, гарний концерт композицій Андрія Гнатишина, з якого всі присутні вийшли задоволені, вислухавши ці мелодійні різноманітні твори у виконанні цього знаменитого хору і його солістів під управою самого маестра.

Відень, 21-го травня 1967

Юрій Плешкевич

УЧАСНИКИ 5-ГО СЕКРЕТАРСЬКО-ОРГАНІЗАЦІЙНОГО КУРСУ НА СОЮЗІВЦІ

Ч. Відд.	Імя і прізвище	місцевість
371	Баранюк Юліян	Нюарк
371	Балабан Євгенія	Нюарк
349	Бойко Василь	Менвил
402	Бурій Анна	Торонто
344	Бутрей Тимко	Баванд Брук
194	Василишин Іван	Ню Йорк
19	Вацик Микола	Ню Йорк
88	Васьків Михайло	Кергонксон
436	Вербовицький Петро	Кічінер
206	Гардінґ Евгенія	Вунсакет
206	Гардінґ Леон	Вунсакет
47	Гарас Анна	Бетлегем
305	Гентош Михайло	Магоной Ситі
42	Головачук Петро	Пассейк
370	Ґуґлевич Роман	Ню Йорк
371	Ґерус Марія	Юніон, Н. Дж.
147	Гелетканич Христина	Аллентавн
282	Добрянська Міддред	Вілкес Бері
427	Дяків Петро	Торонто
349	Захарко Стефан	Менвил
349	Захарко Михайло	Менвил
440	Куца Софія	Торонто
327	Копистянський Андронік	Гемпстед
137	Колодруб Стефан	Істон
133	Леськів Мирон	Нюарк
137	Лукницька Надія	Аллентавн
352	Мінчак Евстахій	Честер
350	Оріховська Софія	Нюарк
353	Оріховський Василь	Ню Бронсвик
14	Отрок Михайло	Нюарк
204	Палідвор Василь	Ню Йорк
316	Панкрат Юрій	Рочестер
432	Піньковський Всеволод	Торонто
39	Проскуренко Микола	Сиракюз
204	Соколишин Олександер	Ню Йорк
93	Стерпак Іван	Потакет
150	Тарнавська Зеновія	Пітсфілд
201	Тенетило Роман	Колдейл
407	Шаран Василь	Торонто
13	Шевчук Павло	Ватервлит
461	Шпурко Михайло	Веланд
116	Шилкевич Степан	Трентон
5	Юрків Юрій	Асторія
10	Хільченковська Галина	Філядельфія
10	Хільченковський Константин	Філядельфія
5	Хоманчук Микола	Асторія

ОРГАНІЗАЦІЙНА КОМІСІЯ ДЛЯ СКВУ...

(Закінчення зі стор 1-ої)

можна було її полагодити, тоді нею займеться Президія ПАУК.

Черговою важливою справою на порядку нарад Організаційної Комісії була справа плянованої під час Конґресу великої української маніфестації в Медісон Сквер Ґарден. У звідомленнях про дотеперішній перебіг плянувань тієї маніфестації стверджено, що всі її бажають, але виникають труднощі відносно промовців та репрезентації. В дебатах однодушно підкреслювано, що без такої маніфестації СКВУ не виконав би свого завдання і тому рішено замовити залю та продовжувати дебати для устійнення програми маніфестації. В дальшому обмірковано акцію збірки фондів на цілі СКВУ та, вкінці, намічено персональний склад відповідних підкомісій, що мають практично здійснювати рішення Підготовного Комітету для підготови і переведення СКВУ. Склад цих підкомісій намітили, згідно з рішенням Орґанізаційної Комісії, д-р Богдан Гнатюк та мгр. Іван Базарко, і його прийнято з деякими доповненнями. Не всі особи, що їх намічено в склад поодиноких підкомісій, були приявні на нарадах та не могли висловитись, чи вони вибір приймають, але висловлено надію, що ніхто від цієї важливої і відповідальної праці не відмовиться. Обрано такі підкомісії:

1. Фінансово - господарська: І. Кокольський, Е. Попель, Т. Кульчицький, І. Голованець, В. Ґалан, Ю. Ревай, Вол. Левенець, О. Плешкевич, Л. Куделя і Ю. Нагорний. Зарезервовано місця для СУА, УЛТ Па, ТУІА та Асоціяції Українських Професорів;

2. Реєстраційна: Ів. Базарко, В. Нестерчук і Р. Клюфас;

3. Реґулямінова: Я. Рак, Б. Дзерович, Р. Борковський, Б. Коваль, В Комаринський, З. Кохановський, Р. Галібей, Р. Криштальський, Є. Лозинський, М. Ховайло, М. Яремко.

4. Пресово - інформаційна: Голова СУЖА та редактори українських національних пресових органів, що появляються на терені ЗДА і Канади.

5. Публікаційна: А. Драган, В. Душник, П. Стерчо, М. Прокоп, В. Давиденко, Я. Біляєв, Л. Полтава, Я. Зозуля, Д. Чайковський, І. Левчук, В. Коваль, П. Ґой та Е. Гановський;

6. Публічних зв'язків: Л. Добрянський, И. Лисогір, С. Ярема, І. Робертс, Р. Смаль-Стоцький, Ол. Грановський, о. М. Харина, о. Ст. Біляк, пастор В. Боровський, А. Жуковський, Н. Процик, Ст. Ріпецький та М. Шпонтак. У склад цієї підкомісії повинні ввійти всі голови або ними намічені представники українських центральних установ, які зголосять свою участь у СКВУ;

7. Бенкетова: А. Батюк, И. Лисогір, Ів. Флис, Б. Олесницький, І. Білинський, М. Плавюк, Я. Пастушенко, Б. Гнатюк, Стефанія Пушкар, Р. Ґуґлевич, В. Базилевський, А. Гудзовський, В. Мазур, Ст. Спринський та М. Шміґель;

8. Імпрезова: Л. Футала, Е. Федоренко, О. Різник, П. Дорожинський, Ст. Крижанівський, В. Бакад, Ст. Ворох, І. Чума, Р. Степаняк, В. Ласовський та Стефанія Вовчак і представники СУСТА, Української Православної Ліґи, Української Католицької Ліґи Молоді, Ліґи Американців Українського Походження та Пласту.

БАЛЕРИНА ТАМАРА ВОЖАКІВСЬКА ВИСТУПАЄ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — У понеділок, 26 червня, у „Вілледж Театрі" на 2-й авеню, між 6 і 7 вулицями у „Понеділковій серії танців" виступає „Балетна компанія" Лерри Ричардсона, в якій молода українська балерина Тамара Вожаківська виконує головну жіночу ролю. З нею виступають Шарлота Гонда і Марґо Парсон та ін. в серії нових сюжетових танків.

Львівський автобус „Україна" здобув нагороди у Франції

Двічі річно у Франції відбувається „Тиждень автобусів." На найновішому, 17-му, що відбувся в м. Ніцці, свої нові автобуси демонстрували Франція, СССР, Італія, Чехо-Словаччина, Бельґія, Сх. Німеччина і Голляндія. У туристичному маршруті - проїзді новий львівський автобус марки „Україна" здобув на конкурсі нагороди Відзнаки і Пошани. У змаганнях за майстерність у володінні автобусом в дорозі головну нагороду і медаль Французького автомобільного клюбу одержав львів'янин, працівник Головного Союзного конструкторського бюра Степан Борим, який вів автобус „Україна". Про ці здобутки на конкурсі повідомила французька преса, а за нею варшавське „Наше Слово" ч. 22, додаючи, що в змаганнях брали участь 136 нових марок автобусів з різних країн."

В ОБОРОНІ НАШИХ ПРІЗВИЩ

Виступаючи за збереженням власних імен та прізвищ українців, де б вони не жили, та підтримуючи опір українців в УССР, які протиставляться русифікації їхніх прізвищ, „Вільний Світ" з Вінніпеґу з 19 червня завважує: „Не помічається змін прізвищ у поляків, у німців, навіть китайці, і ті не міняють прізвища. Тому дивно виглядає факт зміни прізвища в українців".

Приятелі-Перемишляни, замешкалі в Торонті, діляться з Українською Громадою сумною вісткою,

що в п'ятницю, 16-го червня 1967 року відійшов у Вічність у Шікаго, Ілл.

СЛ. П. МГР.

ІВАН КРАСНИК

уроджений 21 травня 1907 р. в Перемишлі, визначний організатор тіловиховного руху в Галичині, колишній голова Ради Фізичної Культури на еміґрації, організатор ДП-Олімпіяди в Німеччині, довголітній голова УСТ „Леви" в Шикаго, один із засновників УСЦАК та кількалітній її голова.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Замість квітів на могилу Покійного, його Приятелі, Спортова Громада Перемишляків та Його Співпрацівники

складають $200.00

на потреби видання

Енциклопедії Українознавства НТШ

Буде це одночасно вшануванням і утриваленням пам'яти Покійного в ЕУ.

Звертаємося з проханням до всіх Його Приятелів, Знайомих і Співпрацівників на полі українського тіловиховного руху, включитися в цю акцію вшанування пам'яти Покійного і складати пожертви на закінчення видання Енциклопедії Українознавства на адресу:

PATRONAT NTSH-S
16 Bracondale Hill Rd., Toronto 4, Ont., Canada

ЗА ПРИЯТЕЛІВ ПОКІЙНОГО:
ЄВГЕН БОРИС і ЯРОСЛАВ ХОРОСТІЛЬ

В СЬОМУ СУМНУ РІЧНИЦЮ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ

Пластуна-Юнака

ІГОРЯ ВОЛОДИМИРА ЛЕВИЦЬКОГО

що був утоплений в ріці Вискансин у пластовому таборі „Великий Луг" 28 червня 1960 року, враз з іншими п'ятьма юнаками:

КУРИЛЯК Орест — НИКОРОВИЧ Орест
КУЧМА Роман — ПРИПХАН Юрій
ШЕРЕМЕТА Олег

буде відслужена

в СУБОТУ, 1-го ЛИПНЯ 1967 р. год. 9 рано

ЗАУПОКІЙНА ЛІТУРГІЯ З ПАРАСТАСОМ

а в НЕДІЛЮ, 2-го ЛИПНЯ 1967 року, год. 10-та рано

ПАНАХИДА

в православній церкві СВ. МИКОЛАЯ в МІННЕАПОЛІСІ, Мінн.
У СПІЛЬНІМ СПОМИНАННІ ВСІХ ЗАГИНУВШИХ ЮНАКІВ.

Всіх знайомих і приятелів запрошує:

митр. прот. Др. Володимир ЛЕВИЦЬКИЙ, батько і родина

ЮЛІЯН МАЛАНЧУК

(Посмертна згадка)

18-го березня появилася в „Свободі" сумна вістка, що вже не стало в живих Юлька Маланчука. Вістка про його смерть відбилася широким відгомоном не тільки в Лонґ Айленді, де покійний жив, але й по всіх закутках Америки й Канади, де живуть його односельчани з Базару, та його знакомі.

Покійний Юлько 59-літ тому народився в селі Базар, Чортківського повіту в незаможній селянській родині. Його п. батько крім праці на ріллі займався ще й ковальством.

Юлько мав ще двох братів і одну сестру. Вся родина Маланчуків була дуже побожна, невмолима смерть забрала батька, ще дуже в молодому віці. Молода вдова лишається з дрібними діточками. Мати щиро віддана Богові. Сусіди бачили, як вона клякала разом з діточками, вранці й увечері, молилася від щирого серця до Всевишнього.

Але до двох років Бог забрав і маму. Всевишній післав їй тиху смерть, напевно в заслугу за добрі діла..

По похороні мами дідусь Иосип Маланчук забирає сиріт до себе. Ще був стрий сиріт, Володимир Маланчук, який того ж року здав матуру і радо помагав опікуватися сиротами.

Бл. п. о. Нестор Маланюк, парох села Базару, віддає до Сиротинця найстаршого з сиріт, Володимира, що є тепер Єпископом Екзархом українців католиків у Франції. Сестру Геню забирає сестра матері.

Лишаються коло діда два хлопчики вродливі, як ляльки; Иосип і Юлько.

З вибухом першої світової війни, стрия покликали до австрійського війська, як старшину. Сироти лишаються з дідом і бабою.

Юлько любив кузню, бо дідо був ковалем.

Не зазнав він молодечого буйного життя, ані батьківського огріття. Маючи чотирнадцять років, вже мусів думати про своє майбутнє. Пішов вчитися ремесла.

Він був милої веселої вдачі, доброго характеру, справедливий, жертвенний, все був готовий до праці і помочі.

Покійний, як брав на себе який обов'язок, завжди бездоганно його виконував, не любив подяки, ані похвал. Юлько одружився в сільській свідомій родині Винницьких, з молоденькою Стефкою. Аж тут йому розвиднілося, теща була для зятя рідною мамою.

Юлько був довший час скарбником молочарні і споживчої кооперативи, був її крамарем, був членом ОУН. Під час большевицької окупації працював в кооперативі крамарем.

В ці тяжкі часи нашої історії, покійний з вірною дружиною, не зважаючи на переслідування, яких зазнає ціла родина від наїзників, продовжували працю в організації ОУН, співпрацюючи з відділами УПА. Його дружина була зв'язковою, а він ночами возив все придбане для УПА.

В 1944 р. Юлько назавжди прощався з рідною стріхою і рідним селом.

Теодор Федоришин

Український День в стейті Коннектикат

Вістка, що в червні 1966 р. відбудеться „Український День Конектикат" викликала загальне зацікавлення. Люди шукали відповіді на питання, що це має бути, яка ціль, характер, програма, хто ініціює і т. п.? Та мабуть через непевність щасливого задуму про це багато не писалося. Але тепер, опираючися на минулорічний успіх та загальне зацікавлення в продовжуванні цієї імпрези, є підстави вірити, що ця імпреза українців Конектикату увійде в традицію, тому варто про це ширше згадати.

Ініціятором цієї імпрези було Товариство Святого Імени в Ню Гейвені. Ціль імпрези: дати нагоду тут родженим, давно і недавно прибулим українцям та їхнім дітям зустрінутися з собою, відновляти старі та нав'язувати нові знайомства. Головно була тут на увазі наша молодь, що часто з браку нагоди пізнаватися з своїми пізнається з чужими і з тим зростає небезпека втрати її для нашого загалу. Відрадним явищем є те, що про це думало товариство, члени котрого всі є тут народжені українці.

Як минулого так і цього року в усіх українських католицьких парохіях стейту вибрано з представників організацій і товариств, місцеві Комітети, почесними головами котрих є отці парохи. З представників Місцевих Комітетів вибрано Стейтовий Комітет, котрий очолює на цей рік Мирон Дмитерко з Ню Гейвену. Владика Кир Иосиф Шмондюк зволив очолити Почесний Комітет, членами котрого є всі почесні голови Місцевих Комітетів — отці парохи.

Від кількох місяців Комітет відбуває засідання в кожній парохії по черзі. Всі референти працюють з охотою і посвятою, а це дає надії на добре підготовану цьогорічну імпрезу в неділю 25 червня.

Сподівана багатотисячна публіка (в минулому році було понад шість тисяч) зможе вислухати Польову Архиєрейську Службу Божу, приглядатися виступам самодіяльних Мистецьких Гуртків, оглядати Виставку Українського Ручного Мистецтва. Забавлятися при звуках популярної оркестри. Розмовляти з відшуканими давніми приятелями, споживаючи смачно приготовані українські страви.

Дохід призначений на важну ціль — Семінарію св. Василія Великого в Стемфорді. Тому Комітет надіється, що організації і товариства нашого стейту стримаються від урядження на той день своїх імпрез. А вся молодь нашого і сусідніх стейтів враз із старшим громадянством візьме участь в Українськім Дні Конектикату у Варсов Парк, Ансонія, Конектикат.

Василь Шулевський
прес. референт

Бронкс, Н. Й.

ПОКАЗ МИСТЕЦЬКОЇ КЕРАМІКИ Й ГУТІРКА ПРО ОБРАЗОТВОРЧЕ МИСТЕЦТВО

82-ий Відділ СУА влаштував 16го квітня в залі церкви св. Покрови вечір, присвячений показові мистецької кераміки з поясненнями та вибраним питанням образотворчого мистецтва.

У першій частині вечора п-ні Слава Ґеруляк-Туркевич познайомила присутніх з історією розвитку керамічного мистецтва від найдавніших часів та з матеріялом, технікою і процесом виробу кераміки. Матеріял, яким послуговується кераміст, це відповідно спрепарована глина й полива, а руки мистця, ганчарське колесо й піч, це єдині пристрої й знаряддя, яких він уживає. Улюбленою підставовою формою, що її вживає п-ні Ґеруляк, це форма горшка, якому вона надає різного вигляду, відповідно до її мистецького задуму. Різні зміни й додатки дають їй змогу з цієї горшкової форми отримати бажані мистецько-керамічні твори — прикраси, фантастично-абстрактні скульптури, практично-ужиткові речі. Вироби пані Ґеруляк, це твори її фантазії, або зразки, взяті з пребагатого скарбу самої природи — мушлі, слимаки, мінерали, животини.. Під час показу й після нього п-ні Ґеруляк давала відповіді й пояснення на численні запити слухачів.

Другу частину вечора виповнила гутірка поета й мистецтвознавця п. Вадима Лесича, присвячена проблемам образотворчого мистецтва. Доповідач у барвистій і цікавій формі познайомив присутніх з найважливішими мистецькими рухами, напрямками й школами, які прийшли на зміну давньому реалістично-фотографічному малярському мистецтву. Він обговорив їх характеристичні прикмети й назвав наймаркантніших представників нових образотворчих течій. Окрему увагу присвятив п. Лесич українському модерністичному малярству та його репрезентантам, використовуючи до цього картини різних наших мистців.

Вечором проводила культурно-освітня референтка Відділу п-ні С. Раковська.

Проблеми, порушені та продемонстровані доповідачами, були потім темою товариської гутірки зібраних при чаю.

В. Б.

• **Один єгипетський пілот**, вернувшися з Синайського півострова, де була зосереджена єгипетська збройна сила для наступу проти Ізраїлю, врятувавшись з масакри, яку перевели ізраїльтяни, виявив закордонним журналістам, що коли ізраїльські літаки з'явились над єгипетським летовищем 5 червня ц. р., то старшини летунства й рядові пільоти сиділи у військовій каварні за кавою. Радарні споруди на єгипетській базі взагалі не діяли.

Посмертні згадки

АННА МЕЛЬНИК, з дому СЄНТИН, довголітня членка 5 Відділу УНСоюзу в Асторії, Л. Ай., урод. 1887 р. в с. Під'ярків, пов. Бібрка, Україна, померла 9-го червня 1967 р. в Асторії, Н. Й. Покійна полишила в смутку дочку Катрю, зятя Івана і внука Івана, синову Францес з внучкою Катря-Анна, та брата Михайла в Клівленді.
Вічна Їй Пам'ять!
М. Хоманчук, секр.

ВАНИЛЬ (ВІЛЯМ) СЕНКО, довголітній член 355 Відд. УНС в Ст. Иосиф, Міз., помер 6 травня 1967 р., по короткій серцевій недузі на 74 році життя. Покійний народ. 12 грудня 1891 р. в с. Бальница, повіт Лісько, Західна Україна. До Америки приїхав 1911 р. Покійний залишив у смутку 2 дочки Анну і Розу, правнучку і брата у Канаді. Похорон відбувся 9 травня 1967 р. з похоронного заведення до укр. греко-кат. церкви, а відтак на Мт. Олівер цвинтар при участи родини, приятелів та членів Відділу. За життя, був добрим членом та великим українським патріотом.
Вічна Йому Пам'ять!
Управа

ВАСИЛЬ СИДЯГА, довголітній член Б-ва св. Арх. Михаїла — 350 Відд. УНС в Стемфорді, Конн., помер 4-го червня 1967 р., проживши 62 р. Покійний нар. в Галичині. Тут перебув коло 30 р. Майже ціле своє життя працював для добра УНС і української справи. Полишив в смутку дружину Валерію, 3 братів — Михайла в Стемфорді, Теодора і Ауґен. на Україні. Похорон відбувся 6 червня 1967 р. при участи родини, членів Відд. і знамих до укр. кат. церкви св. Володимира, а опісля на цвинтар св. Иоана на Спрінґдале, Конн.
Вічна Йому Пам'ять!
Т. Фінів, секр.

МИХАЙЛО ВОРОНА, довголітній член Т-ва Вільна Україна — 200 Відд. УНС в Озон Парку, Н. Й., помер 3 травня 1967 р. Покійний народився 1889 р. в с. Різдвяни, пов. Теребовля, Україна. Полишив у смутку дочку Ольгу і 2 внуків. Похорон відбувся 8 травня 1967 р. з церкви Покрови Божої Матерів в Озон Парку, а відтак на цвинтар St. Charles, L.I.
Вічна Йому Пам'ять!
Л. Балук, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 8-го ЛИПНЯ 1967 р.

ГАМТРЕМК, Міш. Місячні збори Т-ва М. Шашкевича — 94 Відд. о год. 7-ій веч. в в Укр. Дем. Клюбі при вул. Грилінґ 2376. Проситься всіх членів прибути на збори. На порядку: Відсвяткування 50-ліття нашого Відділу. — М. Бориськевич, рекр. сек.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ

ТАРЗАН, Ч. 5830. Надбережні скакунці!

— Повинен бути якийсь спосіб добратися до цих метеорів. — сказав Грін. — Та це ... почав Коді.

Але нагло все забулося, коли пронісся звук горлянного харчання ...

А за цим появилися дивні примарні постатті ,які оточили панікою обнятих чоловіків — надбережні скакунці!